

Factsheet

16.000 kinderen verliezen per jaar het contact met de uitwonende ouder, wiens ouderschap, voordat de ouders uit elkaar gingen niet ter discussie stond = ouderverstoting
Dat zijn 2 kinderen per uur!

Ouderverstoting is strafbaar volgens art. 279 en 300 Wetboek van strafrecht!

Veel kinderen van verstoten ouders ontwikkelen op latere leeftijd zelf psychische en emotionele problemen.

Een verstoten ouder gaat letterlijk kapot van verdriet, wordt radeloos en ontwikkelt vaak ook, behalve psychische, een aantal somatische klachten.

Van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 1 op de 5 volwassenen geen contact met vader en 1 op de 20 geen contact met moeder. (CBS/UvA)

1 miljoen volwassenen hebben last van een jeugdtrauma door een loyaliteitsconflict.

Mensen met een jeugdtrauma zijn oververtegenwoordigd in beroepen waarbij zij een verschil willen maken voor kinderen, zonder hun eigen trauma verwerkt te hebben.

Position paper 5

Geen inmenging door de jeugdbeschermingsketen bij de complexe scheiding. (Wij willen scheiden met behoud van kinderen, punt!)

Beste ouders, dit keer zijn wij aan zet, wij kunnen, mogen, nee moeten, de gehele keten afwijzen! Bot gesteld; bewust van de kennis die jij nu behoort te hebben, grijp jij in en beëindig jij eenzijdig de waanzin van de jeugdbeschermingsketen (dit is wettelijk mogelijk). Doe je dat niet, dan maak jij je net zo goed schuldig aan kindermishandeling en gek genoeg laat jij jezelf ook mishandelen, daar de psychische kindermishandeling die onder invloed van de keten plaatsvindt, leidt tot ex-partner geweld.

Een scheiding is een zeer ingrijpende gebeurtenis. Er komt veel op ouders af. Het kost gemiddeld twee jaar voordat gescheiden ouders hun weg weer hebben gevonden, hebben kunnen resetten.

Het overgrote deel van de ouders (85%) komt na de tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid, tot zinnen en kan samen hun prioriteiten stellen m.b.t. het welzijn van hun kinderen.

Echter, bij een klein deel (15%) van de scheidingen gaat het faliekant mis. Ouders raken verward in een enorme strijd, waarbij de relatie met de kinderen onder druk komt te staan. Niet zelden raakt de uitwonende ouder het contact met het kind kwijt. Een eigen jeugdtrauma dat door de scheiding getriggerd wordt, zorgt ervoor dat een ouder het verschil niet kan zien tussen ex-partnerschap en ouderschap. Deze ouder zal op een grenzeloze manier alles in het werk stellen om de andere ouder uit te bannen.

De cijfers liegen er niet om: van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 20% geen contact met de vader (ten opzichte van 5% met de moeder). Zijn al die vaders egoïsten? Hebben al die vaders hun kind in de steek gelaten? Zaten al die vaders zo slecht in elkaar dat hen de omgang met hun kind is ontzegd?

Nog een zorgelijk punt: een op de tien baby's wordt geboren in een eenoudergezin (CBS dec 2018)

Ook schrikbarend: Het aantal kinderen dat in een eenouderhuishouden woont is de laatste twintig jaar toegenomen. Dat blijkt uit cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS). Begin dit jaar woonde 16 procent van de minderjarige kinderen met alleen een vader of moeder. In 1999 was dit nog 11 procent. (december 2019).

16.000 kinderen per jaar, dat zijn er dus 2 per uur (!), verliezen het contact met de uitwonende ouder. **Vaak, de cijfers liegen er niet om, worden deze ouders hiertoe gedwongen door de jeugdbeschermingsketen en vervolgens de familierechter, die klakkeloos het advies opvolgt van de keten.**

De schrijnende verhalen zijn ontelbaar en niemand in de jeugdbeschermingsketen trapt op de rem, stelt over een weer kritische vragen. De documentaire Verstoten vaders is [exemplarisch voor wat veel ouders overkomt](#).

Het hechtingssysteem verbindt een kind met beide ouders en wordt slechts door het kind verbroken als er sprake is van:

- incest/seksueel misbruik
- chronisch en extreem ouderlijk geweld
- verwaarlozing
- pathogeen ouderschap
- ouderverstoting=kindermishandeling

In alle gevallen die het High Conflict Forum de afgelopen twee jaar onder ogen kwam, verzuchtten de specialisten 'had maar helemaal NIETS gedaan!'

De stille maatschappelijke ramp die indertijd voorspeld is, voltrekt zich nu. En blijkbaar voelt niemand in de jeugdbeschermingsketen zich geroepen om voortschrijdend inzicht te tonen. Om hand in eigen boezem te steken. Om zelfreinigend te werk te gaan.

Ook al is er ontzettend veel bekend en onderzocht rondom het fenomeen ouderverstoting, over de mogelijke oplossingen om dit te voorkomen of te stoppen, de jeugdbeschermingsketen wil er niet van weten. Terwijl ouderverstoting het onvermijdelijke gevolg is als de complexe scheiding niet per direct een halt toe wordt geroepen.

Met de presentatie van de Herziene richtlijn Scheiding en problemen bij jeugdigen (NJI - 16 maart 2020), 2 ½ (!) jaar na de toezegging om deze te herschrijven, daar in de originele richtlijn met name vaders met kinderen onder de 5 jaar compleet kansloos waren, gebaseerd op opinies en meningen) **heeft de jeugdbeschermings-keten zich in de voet geschoten en haar eigen brevet van onvermogen aangetoond.**

Door bewust de bestaande wetenschappelijke inzichten rondom ouderverstoting te negeren en te beweren dat op dit gebied nog meer onderzoek moet plaatsvinden, terwijl ondertussen de getallen van ouderverstoting sinds de jaren 70 enorm blijven oplopen, geeft de keten aan dat zij haar verantwoordelijkheid al die jaren niet heeft genomen en ook niet van plan is om hier haast mee te maken.

Gelukkig wordt erkend dat de jeugdprofessional onvoldoende is geschoold en dat de bijscholing op het gebied van ouderverstoting zwaar onder de maat is. Het feit dat ondanks deze erkenning, de jeugdprofessional zich alsnog het recht toe eigent om zich te menen in het leven van ouders, diens omgeving en zelfs zover gaat om scholen en huisartsen te vertellen wat te doen, geeft aan hoe schadelijk deze inmenging is. Zeker als op basis van hun rapportages een familierechter beslist dat een ouder beperkt, begeleid of zelfs geen contact met het kind mag hebben.

Daarbij komt, de keten maakt van haar beleid geen geheim.

Eenmaal in het leven van de ouders, raken de ouders zelf de regie steeds meer kwijt. Ondanks de wetgeving, de rechten van de mens, het kind, behoudt de keten zich het recht voor om op basis van eigen ideeën, opinies, meningen, onvoldoende kennis, zelf verzonnen onderzoeksmethodes, projectie, manipulatie, drama opgevoerd door de ex-partners, de geestelijk gezonde en verantwoordelijke ouder (en diens achterban) uit te bannen. Ouders worden gedwongen deel te nemen aan contra productieve trajecten. Moeten met handelingsonbekwame, onvoldoende geschoolde professionals, samen tot een ouderschapsplan komen.

Het meest stuitende is nog wel dat de jeugdbeschermingsketen weigert te erkennen hoe schadelijk het voor het kind is om op te moeten groeien met het idee dat een ouder blijkbaar niet genoeg om het kind geeft. Dat 50% DNA slecht is. Of nog erger, dat het kind moet opgroeien met het idee dat het mishandeld of misbruikt is.

Dit is pure kindermishandeling. Valse beschuldigingen zijn schering en inslag. Puur ex-partnergeweld. [Maar daar wil de jeugdbeschermingsketen niets van vinden!](#)

- Onze kinderen vormen 'slechts 10% van de mishandelde kinderen, maar verbruiken 60%(!) van het jeugdbeschermingsbudget!
- Onafhankelijke cijfers tonen aan dat het beleid van de afgelopen decennia contra productief is geweest.
- De jeugdbeschermingsketen is het rupsje-nooit-genoege, de kosten blijven maar stijgen!
- Gelukkig stellen steeds meer gemeenteraadsleden vragen aan hun wethouder.
- Ook [prominente spelers binnen jeugdbescherming erkennen](#) dat het wellicht beter is te bevestigen dat de complexe scheiding te veel tijd opslokt, te kostbaar, maar ook contra productief
- [De Herziene richtlijn scheiding en problemen bij jeugdigen \(16 maart 2020\) toont aan dat de keten niet van plan is om de-escalierend te werken](#)
- Diverse onderzoeken en rapporten (bijvoorbeeld Kinderombudsman, Cie de Winter) geven aan dat inmenging van de jeugdbeschermingsketen meestal niet tot een betere oplossing leidt, maar slechts tot nog meer trauma.

Door decentralisering valt de jeugdbescherming nu onder de gemeenten. Gemeenten die blijkbaar geen vraagtekens zetten bij de enorme uitgaven. Die weigeren te kijken naar de effectiviteit van al die trajecten.

*Als jij als ouder deel uitmaakt de 15% complexe scheidingen, vergeet het dan maar, met een ex-partner en ouder die kampt met een persoonlijkheidsstoornis, ga je niet onderhandelen, die geef jij geen podium, daar verdoe jij geen tijd mee. Jij laat je, als verantwoorde, geestelijk gezonde ouder, niet wegsturen, uitbannen, jij speelt het spel niet mee. Jij kan/mag of, beter, handelend in het belang van jouw kind, om nog meer onrust en belasting te voorkomen, **moet jij alles afkappen**.*

Complexe scheidingen, horen niet thuis in de jeugdbeschermingsketen.

Hier ben jij als ouder, dus zelf bij! Ouders horen zich te beseffen dat alles wat zich zonder tussenkomst van een rechter aandient, plaats vindt in een vrijwillig kader!

Ouders horen ook te weten dat, zodra een ouder instemt (!) of toestemt om een jeugdprofessional toe te laten in jullie leven, deze ouder (en de kinderen) een hoog risico loopt op nog meer trauma.

En pas op, mondeling toestemmen, is ook toestemmen, staat in de Herziene Richtlijnen.

Ouders horen te beseffen dat ZODRA de omgang met het kind ter discussie wordt gesteld door jouw ex-partner, alle alarmbellen horen af te gaan.

Door het opgroeien bij één ouder en de andere ouder actief te verstoten groeien deze kinderen op tot volwassenen die:

- zwart/wit denken
- problemen hebben met het vertrouwen van anderen
- een laag gevoel van eigenwaarde en zelfvertrouwen hebben.
- moeite hebben met intieme relaties en het in stand houden van relaties.
- meer kans lopen om zelf een scheiding mee te maken.
- zelf verstoten of 'programmerende' ouder worden.
- problemen hebben met autoriteit.

17 november 2017, Rotterdam,
Symposium: 'Waarheidsvinding
in de justitionele keten' is er
door de presentatie van Prof Tavecchio
en Stams definitief afgerekend met de
notie van rust/de koninklijke weg.

Voor de emotionele, sociale en
identiteitsontwikkeling van het kind,
is het van groot belang dat beide ouders
evenredig in het leven van het kind zijn,
ongeacht de leeftijd.

Deze ouder kan als tussenstap ons [niet-meer-dan-faire ouder-schapsplan](#) voorleggen ter ondertekening aan de ex-partner om dit vervolgens gezamenlijk in dienen ter bekrachtiging door de rechter, middels een beschikking met een boete beding, om te zetten in lijfsdwang en [inzetten wijkagent](#), mocht een van beide ouders zich niet houden aan de gemaakte afspraken.

Weigert jouw ex-partner (en dat zit er dik in) dan ga je meteen naar een voorzieningen rechter voor vervangende toestemming. Daar jouw ex-partner aantoonbaar niet in oplossingen wil of kan denken, eis jij bij de rechter [parallel ouderschap](#). Dan gaan die zelf verzonnen klemcriteria ook niet meer op. **Ergo; ouders zullen zelf hun verantwoordelijkheid moeten nemen en alle verdere inmenging van de jeugdbeschermingsketen gemotiveerd weigeren.** Dus geen OTS, onder toezichtstelling, geen trajecten, geen mediation.

[Beweringen van huiselijk geweld zullen logischerwijs forensisch uitgezocht moeten worden](#), dat is in ieders belang. Maar als blijkt [dat de uitwonende ouder geen gevaar vormt voor de ontwikkeling van het kind](#), dan moet het scheiden met behoud van de kinderen, zonder enige belasting door de handelingsonbekwame keten, mogelijk te zijn.

Wij vragen ondersteuning van de VNG, de Ministeries WVS en JenV, van onze volksvertegenwoordiging, van de Gecertificeerde Instellingen, de leden van de beroepsverenigingen van Professionals in Sociaal Werk (BPSW), Het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP), de Nederlandse vereniging van pedagogen en onderwijskundigen (NVO), maar ook degenen die zich (willen) bemoeien met de complexe scheidingen, om te erkennen dat de complexe scheidingen te hoog zijn gegrepen voor deze keten.

Huiselijk geweld heeft altijd een psychische achtergrond. Drank, drugs, fysiek geweld etc. zijn slechts symptomen. Het feit dat het overgrote deel van de keten lijdt aan overdracht, en het gebrek aan inzetbare expertise in de psychodiagnostiek verklaart een heel groot deel van de huidige misstanden.

Hoog tijd dat de overheid op schaal naar hulpverlening die net als in de somatische zorg, de [aanpak anamnese-diagnose-behandeling toepast](#). Zodat de geestelijke gezondheidszorg, gelijk de huidige somatische zorg, op een kwalitatief gelijk niveau komt. De enige manier om een positief verschil te kunnen maken in de aanpak van huiselijk geweld.

Concluderend: zit dit keer de crux bij de ouders zelf. Ben jij niet schadelijk voor het kind, dan staat niets 50% parallel ouderschap, het niet-meer-dan-faire-ouderschapsplan bekrachtigd in een beschikking, uitsluiting jeugdbeschermingsketen in de weg.

Dit zal de nieuwe norm moeten worden, willen wij onze toekomstige generatie niet nog verder traumatiseren

